

[Aksel Larsen.]

man i justitsministeriet klar over, at man var ført bag lyset af rigsadvokat Pihl. Han fik derpå skriftlig ordre til at foranledige de 75 000 kr. tilbagebetalt, men undlod dette. Først da justitsministeriet i 1948 opdagede, at rigsadvokaten ikke havde handlet efter klar og tydelig ordre, blev pengene tilbagebetalt. Derefter overgik spørgsmålet om hr. Bøytlers honorar til normal revisionsmæssig behandling, og det endte med, at han måtte tilbagebetale 12 000 kr., som rigsadvokaten havde ladet ham udbetale for meget i forskud.

Jeg skal ved denne lejlighed lade hr. Bøytlers fortid og gerninger som revisor ligge, men må dog bemærke, at rigsadvokaten ved byretten fremstillede det, som om hans venskab med hr. Bøytler ikke var særlig intimt, og som om de to herrers frokoster indskrænkede sig til, at de i selskab en sjælden gang spiste deres medbragte lomme-mad. Ved landsretten blev det gennem vidneførsel dokumenteret, at de to herrers frokoster fandt sted på en af byens mondæne spiserestauranter og var — med et mildt ord sagt — meget animerede og ret fugtige. Rigsadvokaten er ikke draget til ansvar for sine urigtige forklaringer for byretten.

Da Carl Madsen blev sat fra bestillingen, overdroges W. T. K.-sagen til statsadvokat Roepstorff. Inden han overhovedet havde fået begyndt at sætte sig ind i sagen, fik han ordre fra rigsadvokaten til at afgive den til rigsadvokaturen uden indstilling. Jeg tror ikke noget fortilfælde kendes. Det er i hvert fald højst unormalt, at en statsadvokat ikke får lov og tid til at gøre efterforskningen færdig, men at rigsadvokaten tager sagen fra ham for — uden yderligere efterforskning — at afgive indstilling.

Og efterforskningen var jo aldeles ikke sluttet. Resultatet af prisdirektoratets undersøgelser forelå først i 1950, og det turde være derfor være unormalt at slutte sagen allerede i december 1946.

Dette så meget mere, som det på daværende tidspunkt ved stikprøver var konstateret, at firmaet havde betalt overpriser på op til 70 pct. på trælast og derefter beregnet sig fortjeneste på disse opskruede priser. Men rigsadvokaten indstillede, at sagen skulle sluttet uden tiltale, og oplyste — hvis man skal tro daværende justitsminister Busch-Jensen —, at ifølge de hidtil foretagne undersøgelser var de af firmaet betalte overpriser kun 5—15 pct. Denne oplysning var vitterlig urigtig, og det kan vel heller ikke kaldes normalt,

at man slutter en sag på grundlag af urigtige oplysninger fra rigsadvokaten. Løvrigt må jeg nævne, at ifølge det endelige resultat af prisdirektoratets undersøgelser har W. T. K. i årene 1940—41 på tyskerarbejde tjent lovligt 3,199 mill. kr. og ulovligt 6 043 mill. kr. — medens det i de sidste 5 år før krigen sammenlagt tjente ialt 1 396 mill. kr.

Vel, rigsadvokaten kunne ikke i december 1946 vide, hvilket resultat prisdirektoratet ville komme til, når alt materialet var gennemgået, men så meget mere unormalt var det, at han ikke ville have efterforskningen fortsat og fuldført, men gav ordre til at standse den og indstillede sagen hævet uden tiltale.

Her har, om måske ikke justitsministeriet, så dog den daværende justitsminister hr. Elmquist et medansvar, idet han også resolverede, at sagen burde afsluttes uden rejnsning af tiltale.

Jeg har måttet indskrænke mig til denne kortfattede og summariske fremstilling af nogle af de uomtvistelige unormaliteter, der er forekommet i denne sag, og jeg vil nu gerne spørge justitsministeren:

Hvad agter justitsministeren at foretage sig i anledning af de kendsgerninger vedrørende den øverste anklagemyndigheds optræden i forbindelse med Wright, Thomsen & Kier-sagen, som er blevet dokumenteret ved byretten og landsretten?

Justitsministeren (Helga Pedersen): Spørgsmålet om anklagemyndighedens behandling af Wright, Thomsen & Kier-sagen har jo tidligere været indgående drøftet i det høje ting. Under finanslovedebatten i november 1948 gav den daværende justitsminister en meget indgående redegørelse for sagens forløb, til hvilken jeg kan henvise — den findes i folketings-tidenden for 1949—50, spalte 798—819, og nogle yderligere bemærkninger på spalte 828.

Resultatet af debatten her i tinget blev, at den daværende justitsminister lovede, at revisor Bøytlers forhold skulle blive undersøgt, og at hele det prisgrundlag, der foreligger i Wright, Thomsen & Kier-sagen, skulle blive taget op til en kompetent undersøgelse i prisdirektoratet. Den daværende justitsminister oplyste videre, at justitsministeriet for at sikre sig, at undersøgelsen virkelig blev ført til bunds, havde forhandlet med revisionsudvalget for tyske betalinger for at formå det til at gå udenfor sin sædvanlige forretningsgang — hvorefter udvalget lægger revisionsberetninger i sagen til grund — og